

κὶ τὸ δῶ κ' ἓ μίᾳ γίνεται ἀμφοτέρων ὀψ. ε-
 ξηλαγμῶν δέ ὄσιν, ὅταν πῶ ὀνομαζομένων,
 τὸ μὲν καταλείπει, τὸ δ' ποιῆ· ὅτ' ἐξέλιπε-
 ρον κ' μαζόν, αἰτὶ πῶ ἐξέλιον. ἔτι ἦρδ' ὀνομαζο-
 των τὰ μὲν ἄρρηνα, τὰ δ' ἤθλια, τὰ δ' μετα-
 ξύ. ἄρρηνα μὲν, ὅσα τελευτᾷ εἰς τὸ ν καὶ ρ, κ'
 ὅσα ἐκ πέντων ἀφάνων σύμκει· ταῦτα δέ ὄσιν
 ὄσιν, τὸ ψ κ' ξ. ἤθλια δ', ὅσα ἐκ τ' ῥωνήντων,
 εἰς τε τὰ ἀεὶ μακρὰ· ὅτ', εἰς η καὶ ω καὶ ἦρδ'
 ἔπεκτεινομένων εἰς α· ὡς ἔστι σαυμαίνεις
 πλῆθι, εἰς ὅσα τὰ ἄρρηνα κ' τὰ ἤθλια· τὸ γδ
 ψ κ' τὸ ξ, ταῦτα δέ ὄσιν. εἰς δ' ἀφάνων οὐδὲν ὀ-
 νομα τελευτᾷ, οὐδ' εἰς φωνῆν βαρῆ. εἰς δ'
 τὸ ε πεία μόνα, μέλι, κόμμι, πέσσε. εἰς δὲ
 πὶ υ, πέντε· τὸ πῶυ, τὸ νάπυ, τὸ γόνυ, τὸ
 δόρυ, τὸ ἄσυ· τὰ δὲ μετὰ ξὺ εἰς ταῦτα, καὶ
 ν καὶ σ.

Κεφάλαιον κβ.

ΛΕΞΙΩΣ δὲ ἀρετῆ, σαφῆ καὶ μὴ ταπει-
 νίῳ ἔῃ. σαφιστάτη μὲν οὖν ὄσιν ἢ ἐκ
 ἦρδ' κρείων ὀνομαζῶν, διὰ ταπεινή. παρά-
 δεῖγμα δ' ἢ Κλεοφάντης ποίησις, καὶ ἢ Στε-
 νέλου. σερμῆ δὲ καὶ ἐξ ἀλλὰ ἴπουσα τὸ ἰδω-
 πικόν, ἢ τοῖς ξηνοῖς κερῆ μῶν. ξηνικόν δὲ
 λέγω, γλωτταν, καὶ μεταφορῶν, καὶ ἐπέκτα-
 σιν, καὶ πῶυ τὸ παρὰ τὸ κύριον. ἀλλ' αὖ πρὸς
 ἄμα ἄπαντα τὰ τοιαῦτα ποιήσῃ, ἢ ἀνίγμα
 ἔσται, ἢ βαρβαρισμός. αὖ μὲν οὖν ἐκ μεταφο-
 ρῶν, ἀνίγμα· ἐὰν δὲ ἐκ γλωττῶν, καὶ βαρ-
 βαρισμός. ἀνίγματος γδ ἰδέα αὕτη ὄσιν, τὸ
 λέγοντα τὰ ὑπερῶντα, ἀδυνάτα σιμά· ψα.
 κ' μὲν οὖν πῶυ ἦρδ' ὀνομαζῶν σιμάσιν,
 οὐχ οἷον τε πῶυ ποιήσῃ· κ' δὲ πῶυ με-
 ταφορῶν, ἐνδέχεται· ὅτ', Ἄνδρ' εἶδον πυρεὶ
 χαλκόν ἐσπ' ἀλέα καλλίσταντα· καὶ τὰ τοι-
 αῦτα. ἐκ δὲ ἦρδ' γλωττῶν ὁ βαρβαρισμός· δι'
 ὁ ἀνακίραται πῶς τοῦτοιο. τὸ μὲν οὖν μὴ
 ἰδωπικόν ποιήσῃ, μηδὲ τὰ πενόν, ἢ γλωτ-
 τα, καὶ ἢ μεταφορῶν, καὶ ὁ κόσμος, καὶ πῶυ
 λα τὰ ἐρημῶνα εἶδη· τὸ δὲ κύριον, πῶυ σα-
 φιλύειαν. ἐκ ἐλάχιστον δὲ μέγιστον σύμβολόν·
 εἰς τὸ σαφές τῆς λέξεως, καὶ μὴ ἰδωπικόν,
 αἷ ἐπεκταίος καὶ ἀποκοπῆ, καὶ ἐξ ἀλλαγῆ
 ἦρδ' ὀνομαζῶν· διὰ μὲν γδ τὸ ἄλλως ἔ-
 χεν, ἢ ὡς τὸ κύριον παρὰ τὸ εἰσῶς γι-
 γνῶσθων, τὸ μὴ ἰδωπικόν ποιήσῃ· διὰ
 δὲ τὸ κοινανεῖν πῶυ εἰσῶτος, τὸ σαφές ἔσται. ὡς ἐκ ὀρθῶς φέρονται οἱ ὀπτιμῶντες τῶ ποιού.
 πρὸ ἔσπῃ τῆς διαλέκτου, καὶ διακομφοδῶντες τὸν ποιητῶν· ὅτ', Εὐκλείδης ὁ ἀρχαῖος·

& illud δῶ, & μία γίνεται ἀμφοτέρων ὀψ.
 Immutatum est, quod nominati vnam qui-
 dem partem reliquerit, alteram verò fe-
 cerit, vt illud, ἐξέλιπερον κ' μαζόν, pro ἐ-
 ξέλιον. Præterea ex nominibus alia vitilia, a-
 lia muliebria, alia interiecta. Virilia qui-
 dem, quæcunque desinant in ν, & ρ, & que-
 cunque ex aliquo eorum, quæ muta sunt,
 constant. Atque ea sunt duo, ψ, & ξ. Mu-
 liebria verò, quæcunque ex vocalibus in
 ea, quæ semper longa sunt, vt in η, & ω, &
 ex iis quæ producuntur in α. Quare eue-
 nit, vt æqualia sint multitudine, in qua-
 cunque desinant virilia, & muliebria.
 Nam ψ & ξ eadem sunt. In mutum autem
 nullum nomen definit, neque in vocale
 breue. At in ε tria sola μέλι, κόμμι, πέσσε.
 Et in υ quinque πῶυ, νάπυ, γόνυ, δόρυ, ἄσυ.
 Interiecta verò in hæc, & ν, & σ.
 CAPVT XXII.

CLocutionis autem virtus est, vt sit per-
 spicua, & non humilis. Ac maximè
 quidem perspicua est, quæ ex propriis no-
 minibus constat, sed humilis. Exemplum
 est Cleophontis pœsis, & Sthenli. At
 grandis, & immutans id, quod vulgare est,
 quæ peregrinis vitur. Peregrinum autem
 voco linguam, & translationem, & protra-
 ctionem, & quidquid præter proprium est.
 Sed siquis simul omnia talia fecerit, aut
 ænigma erit, aut barbarismus. si igitur ex
 translationibus, ænigma: si ex linguis, et-
 tiam barbarismus. Ænigmatis autem for-
 ma est, vt qui dicit, copulet ea, quæ fieri
 non possunt. At secundum compositionem
 quidem nominum id fieri non po-
 test: verum secundum translationem con-
 tingit, vt Virum vidi igne æs viro aggluti-
 nantem: & talia. Ex linguis verò barbaris-
 mus. Quamobrem aliquo modo his tem-
 peratur. Ac non vulgare quidem efficiet,
 neque humile lingua, & translatio, & or-
 natus, & aliæ formæ quæ dictæ sunt: per-
 spicuitatem verò proprium. At non mi-
 nimam partem conferunt ad perspicuum
 elocutionem, & non vulgarem protra-
 ctiones, & subtractiones, & immutationes
 nominum. Nam quoniam hoc aliter se ha-
 bet, ac proprium: quod factum est præter
 consuetum, nõ vulgare efficiet. Quoniam
 autè cõmune aliquid habet cum eo, quod
 est consuetum: erit perspicuum. Quare nõ
 rectè vituperant, qui reprehendunt talem
 modum locutionis, ac maledictis poetam
 insectantur, vt Euclides ille antiquus:

ὡς ἐκ ὀρθῶς φέρονται οἱ ὀπτιμῶντες τῶ ποιού.
 πρὸ ἔσπῃ τῆς διαλέκτου, καὶ διακομφοδῶντες τὸν ποιητῶν· ὅτ', Εὐκλείδης ὁ ἀρχαῖος·